

Om noen blir lei 40-åringens gnål om eldre italienske syklers fortrefelighet, og har lyst på litt variasjon i vinklingen på de ulike artiklene, må dere begynne å skrive mer sjøl, eller så må dere mase på noen andre. Men i alle fall, her er min, høyst personlige opplevelse av

Rudskogen 2000

I år skulle vi på Rudskogen igjen. For fjerde gang skulle vi prøve å overbevise flest mulig medlemmer om at å kjøre på bane, det er gøy det! Dette ble bestemt i styret tidlig på vinteren, og avtale var gjort med Rudskogen Motorsenter. Trodde vi. Men vi hadde nok vært litt unøyaktige i tidsangivelsen, for 4 uker før arrangementet fikk jeg en melding på mobilen fra Grethe på RSM. Om det var 7. eller 8. august vi skulle ha? Nå var gode råd dyre, siden vi allerede hadde sendt ut invitasjon til alle medlemmene med 4.august som dato. Men etter hektisk telefonering og e-mailing, ble det hele roet ned. 4.august var fortsatt datoen.

Sjøl hadde jeg fri den uka banedagen var, så vi var på familieutflukt til Gravberget på Finnskogen. Som vanlig var det mye telefonering de siste par dagene fra folk som ville høre om det fortsatt var ledige plasser. Og det var det.

På torsdag bar det hjemover, for å stable Ducati, verktøy, bensinkanne

og annet raskt opp på min trofaste Mazda B2000. Så bar det ut til Hans Petter, for å laste opp RD350'n. Da var lasteplanet fullt, og bilen også, med dattera Nora, meg og masse bagasje. Vi hengte en combicamp bak på pickupen, det skulle visstnok være en bedre løsning enn telt. Så dukket Ragnar opp med bil og GSXR på henger. Hans Petter hoppet inn hos ham, og av sted bar det. Ved Krekling traff vi siste par i følget, far og sønn Stein Ove og Stian. Stian skulle kjøre med sin flotte Aprilia RS125. Se annen artikkel i dette nummer.

Når vi kom nedover mot Sarpsborg, fikk jeg en telefon fra Rune, som allerede var på plass på Rudskogen. Der var det skybrudd, med store vanddammer på banen. På torsdagskveldene er det banekjøring i Senior MC regi, men de hadde bare måttet avlyse, da banen raskt ble ubrukelig.

Innen vi kom fram, var regnet slutt. Men dammene lå fortsatt dype, spesielt nede i slaktersvingen, som er banens laveste punkt.

På torsdags kvelden gikk det som det pleier, med pølser, (Live hadde biff), grill og småprat. Vi var ikke så veldig mange, de fleste kom jo fredag morgen. Både barn og voksne grillet og koste seg, riktig hyggelig var det. Men vi måtte tidlig til sengs, vi skulle jo opp neste morgen for å kjøre. Banen var leid fra 8, så vi måtte jo være klare med all teknisk

kontroll osv på våre egne sykler innen den tid. Inn i combicampen, og ned i soveposen. Campen var faktisk bedre enn et telt, på mange måter. Pussig.

Natta gikk, og morgenen kom. Vannet var der enda, i hvert fall grusen som vannet hadde dratt med seg ut på banen. Men det gjorde jo ikke noe, vaktmesteren hadde allerede vært i gang i mange timer, hadde vi hørt. Så når klokka ble 8, var det jo bare å hive seg utpå. Noen forsiktige runder først. Stor var overraskelsen da jeg fikk se at vaktmesteren slett ikke ordnet med banen, men derimot klipte plenen. Etter en kort samtale foretok han en rask omprioritering av dagens oppgaver, og dro ut på banen med traktor og kost.

I det hele ble morgenøkta noe amputert, siden banen ikke ble helt klar. Men Øyvin opplevde i hvert fall noe nytt den morgenen. Punktering på forhjulet med etterfølgende velt hadde han ikke prøvd før. Ingen større skade skjedd, men Live måtte nok fram med lappesakene når de kom hjem. Kjekt å ha kone som kan sy.

Etter at Ragnar hadde organisert en rask dugnad med noen av medlemmene for å koste vekk den siste sanda, ble også banen i orden.

Klokka 10 begynte det offisielle programmet, med førermøte og

teknisk kontroll. Lydmålingen er kanskje det mest spennende for enkelte, siden man risikerer å bli nektet å kjøre om det bråker for mye. Alle sykler var i fin stand, ingenting å bemerke.

Så var det ut på banen, med Kalle som instruktør, for de som ville det. Ca halvparten ville, vi andre var flaggvakter. Deretter gikk det slag i slag, med rask og langsom gruppe annenhver gang. I teorien gjelder regelen ”husk at dette ikke er et race”, men i praksis? Det er lett å la seg rive med, og det er rett og slett moro å kjøre om kapp.

Etter noen pass, kom det en regnskivett akkurat når ”min” gruppe skulle utpå. Noen gikk inn med det samme, men mange tenkte vel som meg; det kan da ikke gjøre noe med litt regn, er vi ikke her for å kjøre, da? Etter et par runder for å føle på føret, ga jeg på bortover langsletta, og under over alle undre, jeg tok igjen Frode med VTR SP-1? Oi, det var gutten sin, det, som kan kjøre. Racer-egoet vokste kraftig. Men hvor lenge var Adam i paradiset? Jeg hadde ikke før kommet opp på sida av Frode, så rakk han armen i været. Så det var derfor jeg tok innpå, ja. Man kan ikke vinne hver gang. Nede i slakteren ser jeg Paul-Egil (flaggvakt) hale og dra i en CBR som ligger på flasken. Oi, er det så glatt? Nei da, jeg har jo Avon dekk, jeg, så jeg kjører videre. Litt forsiktigere denne gangen. Neste

runde går bra, fram til slakteren igjen. Så er det Lasse, den andre flaggvakta, som prøver å få unna en XJ600. Så kommer jeg opp til start/mål, og ser rødflagget. Alle ble stoppet for å rydde opp på banen. Vi vil helst unngå kollisjoner og andre uhell.

De fleste tok seg litt mat, siden det allikevel regnet. I matpausa fikk vi en fin oppvisning i hvordan en KTM supermotard og offroadere kan kjøres med god sladd på våt asfalt.

Regnet ga seg, og så bar det utpå igjen. Mitt racer-ego ble rammet av stadig nye nederlag. De fleste kjørte fra meg, men moro var det lell. Det er en flott opplevelse å ligge å knive med noen som kjører omtrent like fort som deg, runde etter runde. Noen ganger tar du dem igjen litt, andre ganger drar de fra. Det at andre kjører mye fortere, gjør ingenting. ”Husk, dette er ikke noe race”. Hvem var det som skrev det i innbydelsen, tro?

Vi var nesten 40 stykker i år også, og det er sånn passelig mange. Da går det greit å dele i bare to grupper, og alle får kjørt ganske mye. Selv om 3 gikk overende i år (ny rekord), ble ingen alvorlig skadet. Og det skal vi være glade for.

Sykkelmaterialet var som vanlig ganske variert, med alt fra softchoppere til Honda VTR SP1. ”Gamle” (i hvert fall mange 80-talls)

sykler, nye sykler, polerte sykler og røffe brukssykler. Offroadere og tursykler. Det eneste vi manglet var de riktig tunge tursyklene og sidevognene. For øvrig var det meste representert. Selvfølgelig mest japansk, men både engelsk og italiensk var på plass. Tysk og amerikansk var det tynt med.

For de som ikke var der, må jeg jo bare si at dette må oppleves. Unn deg en dag på bane til neste år. Kongsberg MC klubb arrangerer sikkert det samme igjen høsten 2001. MC klubbens arrangementer er av billigvarianten, etter metoden ”kjør så mye du rekker, og så fort du vil/tør”. La deg ikke skremme av ”racing pratet”. Det er faktisk IKKE et race. Det er plass for alle, og jeg håper at ingen følte at de var i veien fordi de ”kjørte for sakte”. Det er det ingen grunn til å føle, siden alle har de samme muligheter (og rettigheter) til å ha det moro, uansett fart. Og å ha det moro, er jo hele poenget!

Det finnes også andre, mer ”seriøse” alternativer når det gjelder banekjøring, med mer instruksjon. Koster som regel atskillig mer, men absolutt å anbefale, det også. Sjøl var jeg på en helgekurs på Anderstorp med Wobble MC i sommer, og det var både lærerikt og artig. Men det er en helt annen historie.

Anders